

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1683/10
Дана 08.07.2010. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Невенке Ромчевић и Марине Јакић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против тужене ББ, коју заступа адвокат БА, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Четвртог општинског суда у Београду П-1565/06 од 14.09.2007.године, у седници већа одржаној 08.07.2010.године донео је:

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Четвртог општинског суда у Београду П-1565/06 од 14.9.2007.године и **УТВРЂУЈЕ** да је тужилац АА сувласник са ½ идеалних делова непокретности –стана вв по основу стицања у брачној заједници са туженом ББ, што је тужена дужна да призна и трпи да ова пресуда представља правни основ за укњижбу права својине тужиоца на предметном стану са ½ идеалних делова непокретности.

Обавезује се тужена ББ да тужиоцу АА исплати трошкове парничног поступка у износу од 109.420,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду XVI-II-1565/06 од 14.09.2007.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац сувласник са $\frac{1}{2}$ идеалних делова стана вв по основу стицања у брачној заједници са туженом ББ, што би тужена била дужна признати и трпети да ова пресуда представља правни основ за укњижбу права својине тужиоца на предметном стану са $\frac{1}{2}$ идеалних делова предметне непокретности, те да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке пресуде обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 63.675,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 372 ЗПП-а , Апелациони суд у Београду налази да је жалба основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1,2,5,7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП-а, на које се жалбом неосновано указује. Побијана одлука је јасна, потпуна и непротивуречна. Садржи разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку, отац тужене Александар Божић је 22.12.1966.године, као носилац станарског права на неодређено време закључио Уговор о коришћењу стана вв, у ком уговору је наведено да ће стан користити са члановима породичног домаћинства: супругом ВВ и ћерком ГГ. На истом стану тужена је уговором од 10.09.1985.године, закљученим са Општинском заједницом за становање стекла станарско право и користила га без чланова породичног домаћинства. Закључењем уговора тужене са Заводом за изградњу Града Београда од 04.11.1992.године, услед рушења зграде и изградње другог објекта, туженој је престало право коришћења на стану вв1, а као други одговарајући стан, дат јој је у закуп на неодређено време вв и у уговору је унето да ће стан сама користити. Уговор је накнадно допуњен писаним текстом да је тужена закључила брак и да ће стан користити са супругом – тужиоцем, а наведено је потписано и оверено печатом Завода за изградњу града Београда, као и накнадна допуна о рођењу детета 16.10.1998.године као новог корисника стана. Тужена је са тужиоцем закључила брак 16.01.1993.године, а уговор о откупу стана вв закључила је 09.06.1999.године. Брак парничних странака разведен је 29.03.2004.године. Приликом обрачуна откупне цене стана вв и сачињавања уговора, узет је у обзир радни стаж оба брачна друга, а приликом израде обрачуна откупне цене стана у целости, за потребе сачињавања анекса уговора од 03.11.2004.године, узет је у обзир само радни стаж тужене ББ. Након развода, на основу Анекса уговора о откупу стана од 09.06.1999.године, који је закључен 03.11.2004.године, тужилца је једнократно исплатила преосталу откупну цену утврђену чланом 1 Анекса у износу од 485.717,03 динара.

На овако правилно утврђено чињенично стање, погрешно је првостепени

суд применио материјално право и то одредбе члана 171 Породичног закона, када је тужбени захтев одбио као неоснован.

Не може се прихватити закључак првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева обзиром на генезу стицања спорног стана из поступка експропријације, јер у поступку расељавања туженој није одузет и срушен стан у својини, већ је уместо станарског права на једном стану туженој услед рушења зграде додељен на коришћење други стан у истом правном статусу.

Када је у току брака, брачни друг који је уговорни носилац станарског права закључио уговор о откупу стана, право на стан улази у режим заједничке имовине супружника. Други брачни друг није овлашћен да тражи поништај уговора, али може да тражи утврђење свог удела у стицању.

Чланом 171 Породичног закона Републике Србије, ставом првим прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Чланом 180 Породичног закона Републике Србије, ставом другим прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки.

Уговором о откупу стана стиче се право својине по самом закону и такав уговор има стварноправно дејство, при чему је стицање извршено моментом закључења пуноважног правног посла, односно уговора о откупу. Овакво стицање својине путем откупа има елементе оригинарног стицања, јер се право својине не изводи из права претходника, већ испуњењем законских услова. Моментом закључења уговора о откупу право закупа прераста у стварно право, чиме је учињен правни дисконтинуитет између ранијег режима у режим приватне својине. Предметни стан вв, додељен је туженој 1992.године, после рушења и расељавања зграде у којој је носилац станарског права на претходном стану вв1 био њен отац, а потом и тужена. Уговор о откупу предметног стана тужена је закључила 09.06.1999. године, под бенефицираним и нетржишним условима, у току трајања брачне заједнице са туженим, па стан који је предмет спора улази у режим заједничком имовине у смислу члана 171 Породичног закона, са уделом од по $\frac{1}{2}$ сваког од супружника, при чему порекло стицања станарског права пре закључења уговора о откупу није од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, због чега је Апелациони суд побијану пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев.

Чињеница да је тужена исплатила претежни део уговорне откупне цене стана, најпре делом у ратама заједно са тужиоцем, а након развода брака једнократно у преосталом делу, није од значаја за другачију одлуку у овом поступку. Тужиља може своје право по основу исплаћеног износа остварити у некој другој парници постављањем облигационо-правног захтева према тужиоцу.

Апелациони суд је истовремено одлучио о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка, сходно члану 161 став 2 ЗПП-а, па како је тужилац успео у спору, то је суд применом члана 149 и 150 ЗПП-а обавезао тужену да тужиоцу накнади нужне трошкове поступка које је имао за састав тужбе у износу од 6750,00 динара, за заступање од стране адвоката на 6 одржаних рочишта у

износу од по 7650,00 динара, за састав једног образложеног поднеска износ од 6750,00 динара и таксу на тужбу и таксу на пресуду по 24.510,00 динара, што је укупно износ од 109.420,00 динара, а све према АТ и ТТ у време доношења првостепене пресуде.

Обзиром на изнето, применом члана 380 тачка 4 ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија:
Слађана Накић – Момировић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић с.р.